
Așa vei ști că l-ai întâlnit pe
EL!

Alina Ilioi

Sentimente ascunse

Este primăvara anului 2008. O primăvară rece, în care florile copacilor înfloriți arată ca niște mici ghirlande decorative, agățate de către copiii zglobii. Vântul bate ușor, aducându-mi spre nări o mireasmă de proștețime. Stau pe terasa unui restaurant dintr-un orașel mic din Elveția și notez ceva pe o foiță în timp ce mă joc între degete cu o șuviță de păr. Aerul rece al munților Alpi mă face să tremur și să-mi frec din când în când mâinile pentru a mă încălzi, dar nu mă interesează. Am uitat cu totul de ceea ce se întâmplă în jurul meu, și mi-am scos pixul și jurnalul. Cu litere mici, de-o șchioapă, scriam:

„E mai greu atunci când ești conștientă de lucrurile și persoanele care te înconjoară. Ar fi mai ușor să te minți singură. Să te prefaci că totul e bine și că nu s-a întâmplat nimic. Așa cum face mai tot omul din ziua de astăzi. Darasta nu ar însemna să-mi înăbuș caracterul, să-mi ascund sentimentele și să mă ascund de mine însămi? Oare ce ar fi mai greu: să mă mint că totul e bine și să trăiască tot timpul cu sentimentul că nu sunt împlinită, sau să fac față adevărului de una singură? Chiar cu prețul nefericirii...”

Se aud pași pe marmura rece. Tresar ușor. Recunosc sunetul pașilor lui. Mari și repezi, cu o notă de masculinitate în ei. Așa, ca

Libris.ro

și el. O mână rece ca gheața se așează peste mijlocul meu și o voce șoptită, caldă, îmi susură la ureche:

— Ana, e frig afară. Vino, să intrăm înapoi în sală. Oamenii întreabă de tine și eu nu le pot face față de unul singur. Nu fără tine.

Îmi strâng mai bine șalul în jurul umerilor dezgoliți, respir adânc aerul răcoros al serii și pășesc cu privirea fixată pe un punct îndepărtat, printre rândurile de oameni. Toți încep să șușotească la reapariția mea și să mă privească cu ochi curioși. Cu sânge rece, zâmbesc ușor și mă îndrept spre Diana, o fată blondă, focoasă, care e înconjurată de un grup de bărbați.

— Oh, Ana! Ce bine că ai revenit. Vino să-ți prezint pe cineva!

Diana mă trase spre ea și începu să-mi înșire mai multe nume cât și ocupația celor din fața mea. Absentă, am întins mâna, am zâmbit, dar nu am reținut nici un nume și nici măcar o față. Nici măcar pe cea a domnului înalt din fața mea, cu privirea rigidă și superioritate în mișcări. Totul a trecut pe lângă mine, ca și cum nici nu aș fi prezentă acolo. M-am scuzat invocând motive de sănătate și m-am retras din nou. De această dată în colțul cel mai întunecat al încăperii. Acum înțeleg ce înseamnă ca într-o mulțime de oameni să te simți singură. Privesc spre ei. Sunt îmbrăcați frumos, elegant, au coafuri extravagante, exagerate, dorind să iasă în evidență cu orice preț. Cei mai mulți

dintreafășează o bună dispoziție falsă, râd cu poftă și fac glume nenumărate. Simt că asist la un spectacol monden la care nu am plătit intrarea. Sau poate că am plătit-o, prin simpla mea prezență aici, și eu nu știu. Par mulțumiți de ei. Par împliniți de viața pe care o au.

Dar, oare câți sunt cu adevărat fericiți? Oare să fie roșcata aceea, în rochie roșie cu decolteu adânc, care se agață ostentativ de bărbatul bine făcut de lângă ea? Sau poate că tânărul acela cu o pereche de ochelari demodați și mari, care o mângâie ușor pe pistruiata care-l însoțește, crezând că nu-l vede nimeni. Sau poate că...nici măcar unul nu e fericit. Poate că și ei, ca și mine de altfel, se amăgesc cu puținul pe care-l primesc. Doresc cu atâta ardoare fericirea, încât ar accepta și trista umbră a acesteia. Dar cum ai putea fi fericit când tânjești să atingi absolutul? Cum ai putea găsi acea fericire neprefăcută, când tot ceea ce faci este prefăcătorie? Zâmbete prefăcute, vieți false și vorbe dulci.

Pe terasă, în lumina felinarelor, zăresc o umbră. Mă apropii pe vârfuri și mă opresc în spatele lui. O voce calmă, puternică și cu vibrație sparge tăcerea:

Știi, se spune că și noi vom străluci cândva precum stelele...
Câteva minute de liniște, după care mă întreabă brusc: crezi în Dumnezeu?

Toate acestea le spuse cât se poate de profund și cu privirea îndreptată spre cer. Și cu vocea găuită de emoție, șoptesc abia auzibil:

-Cred...că da. Rostesc repede, dintr-o suflare, presupunerea mea.

-Nu ești sigură? Știi, ai ceva al tău care mă determină să te percep o persoană nefericită, care se simte mizerabil. Presupun că e greu să supraviețuiești cu un gol în inimă, nu? Să fii mai superficială decât ți-ai putea dori...și chiar crezi că poți minți lumea cu zâmbetul acela fals de pe buzele tale, când ochii tăi spun atât de multe lucruri?

Contrariată, am tras adânc aer în piept și m-am pregătit să ripostez. Dar un clinchet de pahare mă întrerupe. Uimită, mă întorc spre locul de unde vine sunetul și-l zăresc pe Dan cu un pahar de șampanie în mână și cu un zâmbet larg pe față. Cu ochii strălucind, întinde mâna spre mine. Derutată, plec de pe terasă și pășesc încet înspre el, în încăperea care a devenit brusc prea mică și fără aer. Simt că mă sufoc. Acesta să fie momentul de care mi-a fost atât de frică? Acum, aici? De față cu toți oamenii aceștia necunoscuți?

-- Ana, cu toții știm cât de mult te iubesc. Și tu știi aceasta, și cât de bine ne potrivim, cât de mult ne asemănăm. Aștept clipa aceasta de mult timp și am presimțit că acum ar fi momentul potrivit. Acel moment în care tu să spui: „Da”.

Ne potrivim? Dar oh, noi doi suntem atât de diferiți. Nu ne asemănăm nici măcar într-o privință! Nici într-una! Nici măcar nu mă cunoaște cu adevărat, nu știe ce am ascuns în inimă, cine sunt eu și prin ce am trecut. Murmur de voci în sală și exclamații își fac simțită prezența. Camera a început să se învârtă cu mine și capul să-mi vâjâie. Tot ce-mi mai amintesc este că îmi doream să fug. Cât de departe se poate. Departe de privirile curioase și de oamenii necunoscuți. Departe de acea sală mică și fără aer.

*

Soarele îmi mângâie obrazul. Deschid ochii și privesc în jur. Mă aflu într-o cameră albastră, iar pe tavanul alb sunt desenate stelele și luna. Pe scaun stau aruncate neglijent câteva rochii. Pe masa din lemneste un parfum și un ruj deschis, de un roșu aprins. Capacul este rostogolit aproape de colțul mesei, gata să cadă. Prin fereastră pătrunde un aer răcoros de primăvară, iar în depărtare, cântă câteva păsărele. Deodată, se deschide ușa și intră Diana. Părul blond îi stă prins dezordonat într-un coc. Nu are pe ea decât o cămașă de noapte din dantelă de culoarea piersicii și în mână duce o ceașcă de cafea aburindă. Ea e prietena mea cea mai bună. Ființa cu care împart totul. Tristețile, bucuriile, necazurile și petrecerile. Îmi face bine să o văd și îi zâmbesc din colțul gurii. Diana mă privește galeș și se așează pe pat lângă mine.

-Ne-ai speriat pe toți aseară, domnișoară! Spune Diana cu o voce afectată.

- Dar... dar... ce s-a întâmplat? Întreb eu derutată.

-Ai leșinat chiar înainte să răspunzi. Ah, să fi văzut fețele lor! Ha, ha, spuse ea printre hohote de râs. Ai făcut o adevărată scenă. Dar acum, spune-mi, de ce ai reacționat așa? Dan e un băiat atât de bun! mai adăugă, apropiindu-se mai tare de mine.

Evenimentele se perindă prin fața ochilor mei. Acum înțeleg. Acum știu de ce mă doare tot corpul. Știu de ce fiecare os și fiecare mădular din trupul meu urlă de durere. Suferința interioară era atât de mare, încât s-a revărsat asupra trupului. Psihicul meu nu a mai putut îndura o povară atât de imensă. Atât de tare mă doare, încât aş revărsa suferința asupra fiecărui lucru care e în stare să o suporte. Acum știu. De ce mie? De ce acum? Cum îi voi spune lui? Sau, îi voi spune oare? Dar bărbatul de pe terasă! Cine era?!

-- Diana, când am leșinat eu, era cineva pe terasă? Am întrebat tremurând.

-- Nu, nu era nimeni. Dar am găsit asta, spune ea scoțând la iveală un fular bărbătesc de mătase, pe care-l ținea între degetele ei lungi și albe.

I l-am smuls din mână și l-am dus repede la nas. Un miros plăcut, cald, amestecat cu iasomie îmi invadă simțurile. Era mirosul lui. Mirosul necunoscutului. Mirosul care îmi amintea de... Unde să fi plecat? El, care a fost atât de direct și m-a intrigat la limită, unde ar fi putut să dispară?

-- Ana, Ana! Flutură Diana mâna prin fața mea. Revino-ți! Nu uita că imediat sosește Dan și are nevoie de un răspuns, pe care nici mie măcar nu mi l-ai dat. Mie, prietena ta cea mai bună! Ce e cu tine?

Da, da, Dan! Cum am putut uita de el? Oare ce-am să-i spun? Cum, cum... ce voi face? Oh, Dumnezeule, ce să fac?! Am sărit din pat cu viteza luminii și am început să alerg derutată prin cameră, cu mâinile ridicate în sus.

-- Oh, Diana, nu știu... eu... Simt că nu mai pot respira. Eu... mă tem. Nu știu. Inima mea a suferit atât de mult încât mă tem s-o mai deschid. Sunt atât de scârbită de tot ce mă înconjoară, încât cu greu îmi pot ascunde disprețul. Aș vrea ca uneori să pot sta singură pe o plajă pustie, să inspir aerul curat, să ridic mâinile spre cer și să strig: „Sunt liberă!”. Să știu că acolo doar eu mă pot răni, doar eu îmi pot face rău. Că eu sunt singura persoană de care depinde fericirea sau nefericirea mea. În toți acești ani, am văzut și am simțit atât de multe, încât uneori mă opresc și mă întreb: „Asta să fie

cu adevărat lumea în care trebuie să trăim?”. De câte ori văd pe cineva fericit, nu mă pot opri ca să nu mă întreb dacă e reală acea fericire și cum oare se va sfârși. Pentru că, da, toate lucrurile bune au un sfârșit. Mai greu cu cele rele. Ba, mai mult de atât, cum să pot eu să-mi las viața, inima, sufletul, în mâna unui om? În mod special, a unui om care nu mă cunoaște? Dacă în următoarea clipă va strânge mâna și va strivi tot ce i-am oferit? Cu ce-aș mai rămâne eu? Spune-mi tu, cu ce?!

În grabă și parcă împinsă de la spate de ceva nevăzut, mi-am tras pe mine rochia neagră din seara precedentă, mi-am prins părul într-o coadă și mi-am scos un pantof de sub pat. Am luat șalul în fugă, am privit rapid spre Diana și am șoptit:

--- Nu spune nici un cuvânt. Sunt...pierdută. Te rog, explică-i tu ceva lui Dan, am mai adăugat eu cu o voce tremurândă și o privire rugătoare.

Afară pornise ploaia. Picuri mari și grei curgeau din cer, pe pământul cald. Lacrimile care îmi țâșneau din ochi s-au amestecat cu ploaia. Mi-am strâns mai bine rochia lipită de trup și am început să merg derutată, în neștire. Oamenii prinși în mijlocul furtunii alergau pe stradă ca să-și caute un adăpost. Numai eu mergeam, fără oprire, prin picăturile dese și vântul puternic. Nu mă interesa starea vremii, pentru că nici măcar nu

se compara cu ceea ce era în sufletul meu! Într-un final am ajuns lângă cimitir. Am pășit înăuntru, printre crucile sumbre și reci de piatră, și m-am oprit în dreptul uneia care era mai nouă. „Eduard”, am zis eu răgușit. Acesta era numele scris pe cruce. Acesta era numele care noapte de noapte îmi tulbură somnul și viața. Numele care m-a dus în rai, printre îngeri, iar mai apoi, m-a lăsat să cad în iad, cu o lovitură puternică și bruscă, alături de demoni. Numele care mi-a luat totul. Iar după ce a luat totul, a plecat. Pur și simplu. A închis ochii, inima a încetat să mai bată și... a plecat. Fără nici o explicație. Fără nici un ultim cuvânt. Nu a fost conștient că nu a plecat doar el, ci că, odată cu el, m-a luat și pe mine. Nu fizic, ci psihic și sufletește.

Un hohot de plâns îmi zguduie trupul ud și cad în genunchi pe mormântul lui. A trecut un an. Măinile mi se afundă în pământ și parcă mi-aș dori să devin una cu el. Să mă evapor acolo, să dispar pentru totdeauna. Ridic ochii spre cer și înalț o rugăciune mută. Poate, acolo sus, mă aude cineva. Sau poate că nu. Mă simt părăsită, abandonată de Dumnezeu și de întreg cerul. De ce trebuie să avem parte de fericiri enorme, ca în momentul următor să ni se ia de lângă noi? Ca mai apoi să avem după ce regreta? Ca mai apoi să putem simți lipsa a ceea ce ni s-a dat și mai apoi ni s-a luat? De ce?